

LUND UNIVERSITY

Pseudoarkeologi och sakral topografi

Wienberg, Jes

Published in:
Folkvett

2002

Document Version:
Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Wienberg, J. (2002). Pseudoarkeologi och sakral topografi. *Folkvett*, (3), 6-34.
<http://www.vof.se/folkvett/20023wienberg.html>

Total number of authors:
1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Pseudoarkeologi och sakral topografi

Publicerat i *Folkvett* nr [3/2002](#).

(Obs! I denna nätversion saknas än så länge figurer.)

Jes Wienberg. *Var går gränsen mellan vetenskap och pseudovetenskap? Kring detta funderar Jes Wienberg med exempel tagna från det egna ämnet, arkeologi.*

”En egendomlighet och ett ständigt fel hos det mänskliga intellektet är att bli påverkat och upphetsat av bekräftelser snarare än förnekanden” (Francis Bacon i Novum Organum, 1620, citerat efter Sahlin 2001, s. 140)

Arkeologi eller pseudoarkeologi?

Besök av rymdvarelser, landningsbanor och avancerad teknik i forntiden? Nej, de flesta arkeologer avvisar schweizaren Erich von Dänikens idéer som spekulativt nonsens. von Dänikens böcker kategoriseras utan tvekan som pseudoarkeologi som kan och bör ignoreras.

Men var går egentligen gränsen mellan vetenskap och pseudovetenskap? Det är lätt att använda von Däniken som ett extremt exempel, precis som den tyska arkeologen Gustaf Kossinna har blivit en symbol för nationalistiskt missbruk av arkeologin. von Däniken representerar den oseriösa arkeologen – underförstått i motsats till oss själva. Vi professionella arkeologer verkar behöva en barbarisk motbild för att hävda vår egen vetenskaplighet.

Bilden av seriösa professionella gentemot spekulativa amatörer håller emellertid inte. Både yrkesfolk och amatörer kan bege sig långt ut i ”hypotesernas utmarker”, i varje fall om man ser saken i efterklokhetens spegel. Således beundrar vi Tycho Brahe som astronom, men inte som astrolog; Isaac Newton som fysiker, men inte som alkemist; Carl von Linné som botaniker, men inte som talmystiker; och Sven Nilsson som etnoarkeologisk pionjär, men inte för tolkningen av Kiviksgraven som ett feniciskt Baalstempel (Stjernquist 1983, s. 178ff, 195ff). Gränserna för vetenskapen flyttar sig hela tiden.

Var går gränsen mera konkret mellan vetenskap och pseudovetenskap, om vi ser

närmare på ett aktuellt forskningsfält som går under olika beteckningar som sakral topografi, sakral geografi, helig geometri, landskapsgeometri, eller symboliska, mentala och heliga landskap? Är det vetenskap eller pseudovetenskap med kyrklinjer på Jylland, klosterkors i städerna, pentagram på Bornholm och i Norge och "nav" i Östergötland? Svaret är inte så enkelt som man kanske kunde tro.

Efter att ha börjat med en närläsning av ett par böcker om helig geometri på Bornholm för att skriva en kritisk recension, har jag oväntat hamnat i mer allmänna funderingar kring vetenskap, pseudovetenskap och arkeologi: frågan har varit om det över huvud taget är möjligt eller önskvärt att skilja mellan vetenskap och pseudovetenskap. Alltså, är det möjligt eller önskvärt att skilja mellan vetenskap och något som utger sig för att vara vetenskap, men inte är det? Läs och döm själv!

Fantastiskt nonsens

Allra längst ute i hypotesernas utmarker finner vi vad som har karakteriserats som fantastisk arkeologi, kulturarkeologi, fringearkeologi, pseudoarkeologi eller rentav nonsensarkeologi. Här sammanstrålar myter, märkliga fornminnen, livlig fantasi och strävan efter systematik. Och här klamrar man sig ofta fast vid idéer, teorier och metoder som för länge sedan har kasserats av andra arkeologer (Welinder 1991; Harrold & Eve 1995; Feder 1996; Andersson 1998; 2000; Gjerløff 2001).

Märkliga fornlämningar har stimulerat fantasin i århundraden. De egyptiska pyramiderna är således sedan mitten av 1800-talet utgångspunkt för en "pyramidologi" präglad av spekulationer om matematik och måttenheter. Pyramidologins pionjärer var publicisten John Taylor och astronomen Charles Piazzi Smyth (Gardner 1957). På samma sätt har Stonehenge i England ständigt omtolkats och återbrukats, inte minst av "druider" och anhängare av "New Age". Stonehenge är idag en omtvistad fornlämning där det stora antalet besökare oroar de antikvariska myndigheterna (Chippindale 1994).

Arkeoastronomin uppstod på 1700-talet i mötet med Stonehenges märkliga stencirklar. I arkeoastronomin knyts megaliter, hållristningar, gravhögar och skeppssättningar ihop med solens och månens vandringar samt stjärnhimlen. Forskningsfältet är aktuellt, omfattande (inte minst på Internet) och ytterst omtvistat. Av debatten att döma skulle det således vara viktigt att kunna skilja mellan den seriösa och den oseriösa arkeoastronomin, och det är här som begreppet "nonsensforskning" har kommit till användning om astronomen Göran Henrikssons analyser och tolkningar av hållristningar (Lindström & Roslund 2000; Roslund m.fl. 2000).

Omstridda är också Ales stenar i Skåne. Här har oenigheten om monumentets rätta tolkning nästan övergått i våldsamheter. Arkeologen Märta Strömberg anser att Ales stenar är en skeppssättning från yngre järnåldern, medan arkeoastronomen och homeopaten Bob Lind menar att stensättningen är en solkalender från bronsåldern

(Strömberg 1995; 1997; Lind 1996; Linnell 2001; Roslund & Lindström 2002). Själv har jag upplevt kontrasten mellan vetenskap och pseudovetenskap på ort och ställe en sommardag 1997: Märta föreläste för kollegerna från arkeologiska institutionen i Lund samtidigt som en besökare bara några få meter därifrån gick runt med en pendel för att känna platsens krafter!

Från Stonehenge och Ales stenar närmar vi oss snart "ley lines" eller linjer i landskapet. Den nyss omtalade Bob Lind har tidigare sammankopplat fornlämningar med cirklar i sädesfält och uppfattat cirklarna som varnande budskap från universum (Lind 1994). Lind har dessutom nyligen funnit en linje från Ales stenar via Stenheds stenar till en annan välkänd fornlämning i Skåne, nämligen Bredarör, även kallad Kiviksgraven (www.it-gymnasiet.net/ale).

Fornlämningar längs en linje eller "ley lines" "återupptäcktes" 1921 av den engelske affärsmannen och amatörarkeologen Alfred Watkins. Sedan dess har "ley hunters", alltså linjejägare, påvisat linjer i många länder. Fornminnen längs linjen (fig. 1) kan tillhöra vitt skilda perioder, medan platserna själva antas ha varit i kontinuerligt religiöst bruk sedan yngre stenåldern. Och om linjerna först uppfattats som praktiska siktlinjer, så knöts de på 1960-talet till "alternativa" idéer om en försvunnen guldålder, jordenergi, avancerad teknik samt ufon (Williamson & Bellamy 1983a, 1983b; en sökning på Internet (Google) efter "ley lines" gav ca 64 000 träffar i augusti 2002).

Från pyramidologin, arkeoastronomin och "ley lines" är avståndet inte stort till den heliga geometrin på Bornholm. I en bokhandel i Köpenhamn hade jag bläddrat i TV-journalisten och filmregissören Erling Haagensens bok *Bornholms mysterium*. Jag såg att Haagensen hade hänvisat till en artikel som jag hade skrivit om Bornholms medeltidskyrkor, och att boken återgav en av mina illustrationer (Haagensen 1993, jfr Wienberg 1986). Men jag tänkte då att alla hänvisningar är av godo. För övrigt avskräckte kombinationen av tempelriddare, geometriska figurer och matematiska beräkningar från ytterligare läsning eller inköp.

Först nyligen upptäckte jag av en slump att Haagensen hade skrivit ytterligare en bok, *Tempelherrernes skat* (Haagensen 2000), och att ämnet hade presenterats också på engelska (Haagensen & Lincoln 2000) och behandlats i flera TV-filmer, att det fanns en välbesökt hemsida på Internet (www.merling.dk; ca 11 000 besök i augusti 2002), och att andra hänvisade till Haagensens iakttagelser och böcker (t.ex. Lincoln 1998, s. 170ff, 190f; Boehlke 2000, s. 10, 12, 201, 204).

Denna påfallande utbredning av Haagensens idéer blev avgörande för att jag bestämde mig för att bryta med en bekväm akademisk hållning: att ignorera pseudovetenskap, att inte spilla tid på uppenbara villfarelser. Inspirerad av antologin *Högskolans lågvattenmärken* (Hansson & Sandin 2000) valde jag att granska Haagensens böcker kritiskt; att inte blott avfärda dem, utan att undersöka och argumentera för *varför* de är

på villospår; och att låta Haagensen få möjlighet att läsa manuskriptet före publicering (Wienberg i tryck).

Granskningen har inte krävt mod (jfr Boehlke 2000, s. 11), men tid och tålamod. Arbetet har givit en lärorik inblick i en populär genre som lever parallellt med den akademiska forskningen. Kollegers och vänners engagemang i ämnet, som har varit långt större än vid de vanliga skrivierna om medeltiden och kyrkorna, har utgjort en uppmuntran. Alla verkar ju ha en åsikt om pseudovetenskapen! Och så upptäckte jag att Haagensens böcker ingick i ett större nätverk av idéer kring sakrala topografier.

Sakrala topografier

Sakrala topografier används här som en samlingsbeteckning för studier där rummet undersöks i perspektivet av det heliga. Skalan för rummet varierar då från t.ex. kyrkobyggnaden till staden eller landskapet. Det kan handla om processioner, om pilgrimsvägar eller om det Heliga landet. Nyligen har historikern Dick Harrison och medeltidsarkeologen Anders Andrén använt landskapslagarna till att belysa zoner i det heliga (Harrison 1998, s. 22ff, 35ff; Andrén 1999). Och själv har jag mera allmänt betecknat Bornholm som ett sakralt landskap med tanke på sockennamnen, som hänvisar till kyrkornas skyddshelgon (Wienberg 2000, s. 45f).

I det följande vill jag dra fram några studier av sakrala topografier, som genom sin djärvhet lämpar sig till att belysa förhållandet mellan vetenskap och pseudovetenskap. Studierna visar inbördes metodiska likheter, men kan ändå uppdelas i fyra "traditioner" som har verkat oberoende av varandra: 1) kultplatser och kyrklinjer; 2) biskopsstädernas kyrkotopografi; 3) tempelriddare och geometri; 4) landskapsgeometri och landskapstempel. Inom varje tradition kan (förenklat naturligtvis) också fastställas en kortare eller längre "stamtavla" som visar hur idéer förmedlats från person till person, från text till text. Traditionerna behandlar samma frågor, använder besläktade metoder, men har placerats helt olika på en skala från vetenskap till pseudovetenskap.

Kultplatser och kyrklinjer

Arkitekten Ejnar Dyggve kunde vid en utgrävning 1941 påvisa två stenrader under sydhögen i Jelling. Stenraderna tolkades som rester av ett heligt bautavi, dvs. en stor trekantig plats för folksamlingar. Senare ansåg Dyggve sig kunna påvisa liknande vin i Tibirke och Tingsted (Dyggve 1943; 1964, s. 16ff).

Inspirerade av Dyggves undersökningar inledde författarna Martin A. Hansen och Palle Lauring, som båda var f.d. lärare, ett febrilt samarbete kring heliga platser i Danmark under åren efter 1950. Under en rad år reste de omkring i landet var för sig och tillsammans. Och de planerade att grunda en arkeologisk-historisk tidskrift som skulle heta "Tellus" eller "Jorden". Vissa av idéerna återfinns i Hansens visionära bok om

religionsskiftet, *Orm og Tyr*. Men hans död 1955 avbröt arbetet. Av efterlämnade brev och anteckningar framgår det emellertid att Hansen undersökte samband mellan kultiska ortnamn, fornlämningar, kyrkor och folksägner. Han visade således på flera vin som knöts till en midsommarkult. Och han noterade gravhögar och kyrkor på linje samt användningen av 150 romerska fot som måttenhet (Hansen 1956, s. 262ff; Bjørnvig 1964, s. 11f, 305ff, 550; Wivel 1969, s. 272ff).

Lauring framlade några av sina idéer i sin egen "Danmarkshistorie" och i "Rejse i Danmark". Han menade att østerlars kyrka på Bornholm låg på en helig plats omgiven av särskilda ortnamn och med siktlinjer (fig. 2) från rundhuset till bl.a. Erholmene, där solen skulle gå upp vid midsommar. Han visade också på kyrkor utmed linjer som uttryck för gamla kultplatser på flera håll i landet (Lauring 1956, s. 208ff; 1957, s. 136ff).

Historikern och medeltidsarkeologen Olaf Olsen genomförde i avhandlingen *Hørg, hov og kirke* ett radikalt källkritiskt angrepp på tankarna om kultkontinuitet och på Dyggves vin. Olsen behandlade inte idéerna hos Hansen och Lauring, eftersom han medvetet valde bort skrifter av "amatörarkeologer och skönlitterära historieskrivare" (Olsen 1966, s. 5 citat; jfr Christensen & Becker 1966, s. 452). Ändå betydde avhandlingen att diskussionen om vin, kultplatser och kyrklinjer hos både lärd och lekman så gott som upphörde fram till 1990-talet. Eller snarare kom avhandlingen samtidigt med en bred nyorientering i välfärdsstaten mot sociala och ekonomiska frågor, vilket bl.a. kom till uttryck i införandet av nya perspektiv inom arkeologin.

Inspirerad av Laurings Danmarkshistoria (och utan vetskap om Olsens avhandling) uppsökte jag som tonåring en stor karta som hängde i Silkeborgs biblioteks tidningsläsesal. Kartan omfattade stadens omgivning. Och utrustad med ett snöre kunde jag snart påvisa inte mindre än 5 kyrkor i rad i mellersta Jylland: Almind – Sjørlev – Levring – Hinge – Lemming. Nu, tre årtionden senare, kan jag lika snabbt konstatera att linjen sedan passerar Julsø, tangerar Himmelbjerget och fortsätter ned mot Yding Skovhøj, Danmarks högsta punkt. Landskapsgeometri eller slump? En tillfällighet som saknar värde.

Med knappt 2800 sockenkyrkor i medeltidens Danmark finns det nästan fyra miljoner möjligheter att sammanbinda kyrkpunkter med linjer. Formeln för antalet möjliga linjer mellan n punkter är $n \times (n-1) / 2$. I det medeltida Danmark har jag tidigare funnit belägg för 2692 sockenkyrkor (jfr Wienberg 1993, s. 21ff). Antalet möjliga linjer mellan sockenkyrkorna skulle då vara $2692 \times (2692-1) / 2 = 3\,622\,086$. Det skulle därmed vara märkligt om inte flera kyrkor hamnade på samma linje.

Inspirerade av Dyggve möter vi sedan lekmäns studier av ortnamn, fornlämningar och bortglömda kyrkor. Helhetsperspektivet på landskapet påminner dock om aktuella akademiska studier av övergången mellan hedendom och kristendom (t.ex. Jakobsson 1997; Vikstrand 2001). Samtidigt leder måttenheterna och de uppradade monumenten

tillbaka till idén om ley lines. Gemensamt är här att den heliga topografin förutsätter en överordnad planering och en brukskontinuitet på heliga platser från forntiden och in i medeltiden.

Biskopsstädernas kyrktopografi

Inspirerade speciellt av den tyske arkitekturhistorikern Erich Herzogs bok *Die Ottonische Stadt* har flera forskare framfört att de kyrkorika biskopsstäderna i Norden planlades som "sakrala landskap". Städerna skulle vara planerade så att kyrkorna bildade en krans eller ett kors kring en central domkyrka eller klosterkyrka, och processioner var viktiga vid utformningen (Herzog 1964, s. 241ff; Meckseper 1982, s. 54ff).

Medeltidsarkeologen Rikard Holmberg hävdade således att det fanns ett "heligt landskap" i Lund där fyra klosterkyrkor skulle bilda ett kors kring domkyrkan (Holmberg 1970, s. 4f, 8f). Historikern Tore Nyberg menade att en krans av kyrkor och kloster förekom i flera danska biskopsstäder, och att processioner var med om att forma stadsplanen (Jansen m.fl. 1977, s. 44f, 77f). Historikern Christian Radtke (*Kunstdenkmäler* 1985, s. 14f) har föreslagit något liknande för Slesvig.

Historikern Ebbe Nyborg har kritiserat tanken på "heliga landskap" i städerna. Nyborg anser att de talrika kyrkorna tillåter många figurer. Mer konkret påtalar han att Holmbergs klosterkors i Lund förutsätter ett okänt kloster i stadens östra del (Nyborg 1990, s. 16ff, 19). Dock finns det faktiskt samtida belegg för att kyrkans män grundade kyrkor och kloster för att skapa en kyrkokrans eller korsfigur, såsom i Fulda, Paderborn och Bamberg (Herzog 1964, s. 250f).

Gemensamt för dessa forskare är tanken att biskopsstädernas kyrkor (eller kyrkornas relikier) fick en placering så att de tillsammans skapade ett heligt landskap. Gemensamt är också att det heliga landskapet förutsätter en överordnad andlig planläggning.

Tempelriddare och geometri

För att göra en lång och invecklad historia kort: Erling Haagensen hävdar i *Bornholms mysterium* och *Tempelherrernes skat*, att påven Alexander III, tempelherrarnas stormästare Bertrand de Blanchefort och ärkebiskop Eskil planlade strategin för de baltiska korstågen på ett möte i Clairvaux i Frankrike 1164. Bornholm fick här rollen som försörjningsbas, och kyrkorna på ön uppfördes som befästa magasin med klocktornen som vaktorn. Tempelherrarna (eller svärdsriddarna) placerade kyrkorna så att de tillsammans med Christiansø bildade en helig och hemlig geometri med ett pentagram, en femuddig stjärna (fig. 3), som en viktig figur. Dessutom kan den heliga Graalen vara gömd på Bornholm. Graalen kan nämligen vara en metafor för hemlig matematisk kunskap som tempelriddarna besatt, och som doldes på Bornholm. Hemligheten, som är inbyggd i den heliga geometrin, är hur man kan beräkna p , alltså förhållandet mellan

cirkelns diameter och omkrets. För övrigt kan skatten från Salomos tempel i Jerusalem ha gömts av tempelherrarna i en krypta under østerlars kyrka (Haagensen 1993; 2000).

Kritiken mot Haagensens heliga geometri på Bornholm (jfr Wienberg i tryck; Schmidt i tryck) kan sammanfattas i några få punkter: 1) Det finns inga belägg för något möte i Clairvaux år 1164. 2) Det finns inga belägg för att en enda tempelriddare (eller svärdsriddare) någonsin har satt sin fot på Bornholm. 3) Med 16 punkter (15 kyrkor samt Christiansø), en dator, fritid, inga klara regler och lite *ad hoc*-lösningar finns det statistiskt sett otaliga möjligheter för att bygga geometriska modeller. 4) Betydelsen av matematikens egen historia är undervärderad. 5) Det lantmåteri som geometrin förutsätter är orealistiskt. 6) Meningen med att gömma matematiska hemligheter på Bornholm är oklar och föga trovärdig.

Landskapsgeometri och landskapstempel

Inom landskapsgeometrin försöker man visa att fornlämningar på flera kilometers avstånd från varandra, allt från stenar med skålgropar och gravhögar från bronsåldern till medeltida kyrkor, tillsammans har bildat geometriska mönster – exempelvis att fornlämningar ligger på linje, i hörnen av trianglar, utmed en cirkels omkrets eller kring ett "nav".

Landskapsgeometrin, representerad av den svenske arkeologen Leif Sahlqvist, har fått akademisk acceptans: först blev en licentiatavhandling och senare en doktorsavhandling godkänd. Den formella akademiska acceptansen har uppnåtts, även om den grundläggande metodiken och statistiken i licentiatavhandlingen har vederlagts som helt ohållbara i antologin *Högskolans lågvattenmärken* – och även om opponenter (Anders Kaliff) vid disputationen ansåg att avhandlingen står på "osäker grund" och visar "allt för stor vilja till en specifik tolkning" (Sahlqvist 1990; 2000; jfr Rabow 2000, särskilt s. 122ff; Kaliff 2000; Lindström 2000; också Welinder 1993, s. 80ff).

Åter ser vi den överordnade geometriska planläggningen av landskapet genom långa tidsrymder. Där tempelriddarnas och kelternas geometrier skulle ha skapats under högst ett eller två århundraden och bara rör samtida anläggningar, så förutsätter Sahlqvists landskapsgeometri kontinuitet över långa tidrymder och omfattar alla möjliga slag av fornlämningar.

Frågan är nu om Leif Sahlqvists akademiskt accepterade forskning egentligen skiljer sig från Søren Hauges studier av såkallade "landskapstempel"? Hauge, som är idéhistoriker och ledare av Teosofiska föreningen i Århus, har utgivit boken *Landskapstempler. Jordens helligsteder og engle*. Här presenterar han det jylländska Himmelbjerget ("Heimdals hem") som platsen för en mångtusenårig solkult. Himmelbjerget vid Julsø är "hjärt-chakra" i ett energisystem där kraften i hjulet sträcker sig ut i en radie på 14 kilometer. Utmed cirkelns omkrets finner Hauge markanta kullar och medeltidskyrkor.

Som stöd för sin åsikt ser Hauge det faktum att besökare på Himmelbjerget "kommer hit för att glädjas" samt de påfallande många helarna och terapeuterna som har slagit sig ned i trakten (Hauge 2000; Breindahl 2001 citat).

Jag menar att den metodiska vårdslöshet varmed linjer dras mellan lämningar från olika perioder, och till och med mellan naturformationer, principiellt är densamma. Den enda skillnaden är kanske Hauges tydliga hemvist i New Age-rörelsen.

Trovärdigt eller ej?

Gemensamt för de nämnda exemplen är det sakrala perspektivet på landskapet. Gemensamma är också tankarna om en överordnad planering. Men argumentationen och den konkreta tolkningen av topografin varierar markant utmed en skala från det övertygande till rent svammel.

Det är inte lätt att karakterisera de fyra "traditionerna". De enskilda studierna ingår i olika kretslopp av vilka några är akademiska (avhandlingar, facktidskrifter) och några är populärt hållna. Här uppträder både välrenommerade förlag och alternativa förlag, där hälsoböcker och New Age blandas. Men det kan ske en glidning från det sakliga till det populära (från Dyggve till Lauring). Och förlaget ensamt kan inte användas som kriterium.

Traditionerna skulle i stället kunna karakteriseras som olika "paradigm" som inte avlöser varandra, utan lever parallellt. Men paradigmen är inte helt oförstående gentemot varandra eller helt oförenliga som man skulle kunna vänta sig. Där de flesta professionella nog skulle avvisa den heliga geometrin, så avisar amatörerna inte vad de professionella har presenterat. Snarare bygger amatörerna djävt vidare på det etablerade.

Det är heller inte möjligt att uppställa formella krav, för traditionen med helig geometri liknar eller härmar etablerad vetenskap med berömmande förord, innovatörer som hyllas och citeras, omsorgsfulla kalkyler, diagram, fotnoter, hänvisningar och bilagor.

Sammanfattningsvis är det inte enkelt eller entydigt var en motiverad gräns kan dras mellan vetenskap och pseudovetenskap. Studierna kan placeras utmed en skala från det trovärdiga till det som inte förtjänar tilltro (jfr Welinder 1991, s. 88 om "vederhäftighet" kontra "genomslagskraft"). Och här vill jag då personligen placera biskopsstädernas kyrktopografi (Herzog) i den mer trovärdiga änden av skalan, medan den heliga geometrin (Haagensen) och landskapsgeometrin (Sahlqvist) hamnar allra längst ut i det otroliga. Men min intuitiva (dvs. inlärda) placering av varje studie kräver noggrann argumentation.

I mötet med den heliga geometrin och landskapsgeometrin har jag dock noterat några

tendenser som enligt min åsikt är karakteristiska för delar av det otroliga: hemlig kunskap har nyligen återupptäckts av forskaren; iakttagelserna presenteras som fakta; kritik bemöts antingen med konspirationsteorier eller med ständiga småjusteringar i tolkningen. Vi arkeologer går inte heller själva helt fria från dessa synder. När det är nödvändigt att åberopa rymdvarelser eller tillskriva forntiden avancerad teknologisk kunskap, har vi emellertid ett tydligt kriterium. Här blir studierna verklighetsfrämmande.

Ignorera, förstå eller kritisera?

Hur skall arkeologin förhålla sig till pseudoarkeologin, arkeologerna till pseudoarkeologerna: ignorera, förstå eller kritisera?

Ignorera?

Är det meningsfullt att använda tid på att kritisera pseudoarkeologi? De flesta skulle svara nej. Argumenten kan vara att det tar för mycket tid från den egna forskningen; att det ändå är omöjligt att övertyga pseudoarkeologen om dennes misstag; att det är slöseri med tid, eftersom pseudoarkeologen inte ens själv tror på sina idéer, utan att det handlar om ekonomisk spekulation; att kritik bara innebär ytterligare reklam för felaktiga idéer; och att om man bara ignorerar fenomenet tynar det bort. Samma argument kunde i så fall användas för att ignorera kollegernas forskning. Men jag håller inte med om detta.

Det tar tid att ta ställning till andras arkeologi, men det är givande. Även om det i många fall är omöjligt att övertyga såväl professionella som amatörer om deras misstag så kan kritik fungera som ett slags konsumentupplysning för läsarna och andra som vill forska vidare. I de flesta fall menar jag att forskarna själva tror på sina "upptäckter", trots att de kan verka besynnerliga. Kritik kan förstås betyda ytterligare uppmärksamhet som utnyttjas maximalt (jfr striden vid Ales stenar). Men det är naivt att tro att feltolkningar tynar bort bara för att arkeologerna låtsas som ingenting.

Det kan nämligen handla om tolkningar som har fått en enorm spridning. Jämför bara upplagorna för en avhandling eller tidskrift i arkeologi med upplagan för den tidigare världshusvärden von Dänikens böcker som har översatts till 32 språk och tryckts i mer än 60 miljoner exemplar (www.daniken.com). Därtill fungerar pseudoarkeologin precis som arkeologin, med idéer som citeras och utvecklas från årtionde till årtionde, och tankarna förmedlas i en egen sfär av förlag, bokhandlar och hemsidor.

Förstå?!

Det är inte svårt att förstå att både professionella och amatörer vill spinna vidare där den etablerade kunskapen upphör. Vetenskapen lämnar ständigt efter sig obesvarade frågor. Det finns också en förståelig vilja att skapa ordning i ett kaos av spår från det förflutna.

Och det är förståeligt att spåren gärna inordnas i estetiska geometriska former. Slutligen är det förståeligt att det finns ett behov av underhållande, lättlästa översikter och enkla förklaringar då många akademiska texter är nästan obegripliga och i realiteten har de närmaste kollegerna som målgrupp.

Det är inte ett dugg svårt att förstå. Men förståelsen kan enligt min åsikt bara bli ett steg på vägen mot en kritik. När arkeologen Pia Andersson finner att det är ofruktbart att "hemfalla åt 'debunking' och tjafs om bevis och motbevis" (Andersson 2000, s. 26), så kan jag inte instämna. Dumheter är och förblir dumheter, hur förståeliga de än är. Det är säkert möjligt att läsa t.ex. Haagensens och von Dänikens böcker som "kul", till intet förpliktande fiktion, men de har skrivits i ett helt annat syfte.

Kritisera!

Sammanfattningsvis menar jag att det är viktigt att inte bara förstå, utan även att kritisera, oavsett om det gäller något som uppfattas som arkeologi eller som pseudoarkeologi.

Alla kan inte ta ställning till allt. Men inom det egna fältet, i mitt fall kyrkoarkeologin, anser jag mig både kompetent och förpliktad att kommentera andras forskning. Vem skulle annars göra det?

Kritiken av pseudoarkeologin kan uppfattas som en del av universitetets så kallade "tredje uppgift". Att samverka med samhället är således mer än att bara samarbeta med näringslivet och politikerna. Det kan också vara att hålla kvar upplysningstanken genom att upplysa om att viss forskning faktiskt är dålig.

Men i praktiken finns det emellertid en stor ovilja mot kritik. Det är besvärligt att formulera nya hypoteser. När det äntligen lyckas vill man försvara sitt verk mot kritik som "missförstå". Den svenska historikern Lauritz Weibull och den danska medeltidsarkeologen Olaf Olsen, som inspirerats av Weibull, blev kritiserade för att de var för kritiska (jfr Odén 1975, s. 245ff, 253; Christensen & Becker 1966, s. 443.). Precis som popularisering inte har samma status som det vetenskapliga, så är inte heller kritik, exempelvis recensioner, särskilt meriterande. Dessutom förblir mycken forskning okritiserad. I stället för att avvisas förbigås den i tysthet, utan recensioner, utan citat eller hänvisningar. Kunskapens evolution handlar således inte blott om att hypoteser kritiserar, utan också om en sortering mellan hypoteser som läggs på minnet och andra som glöms. Pseudoarkeologin förefaller dock immun mot denna evolutionens "survival of the brightest".

Och popularisera!

Bättre än att reagera när skadan är skedd, när pseudoarkeologin redan är ett faktum, är

att förebygga. Det preventiva arbetet måste här vara förmedling och åter förmedling av forskning. Det finns behov av popularisering i alla tänkbara former: föredrag, tidningsartiklar, böcker, TV, rundvandringar, utställningar och rekonstruktioner! Blir klyftan för vid mellan professionella och allmänhet så öppnar man för pseudovetenskapliga fantastier. Det behövs inte fler akademiska pamfletter och djupsinniga artiklar, utan mer förmedling till, och med, allmänheten. Dessvärre vill mycket få experter skriva för andra än de närmaste kollegerna. Det är fortfarande inte meriterande att popularisera. Men skall fantastierna kunna motverkas behöver vi arkeologer och historiker som är både goda berättare och sakligt trovärdiga.

Anakronismer, statistik, avvikelser och falsifierbarhet

Erling Haagensens böcker om tempelriddarna och den heliga geometrin på Bornholm har för mig aktualiserat fyra principiella invändningar som också i varierande omfattning kan gälla de övriga exemplen inom den sakrala topografin. Invändningarna gäller: 1) anakronismer; 2) statistik; 3) avvikelser; 4) falsifierbarhet.

Anakronismer

Först och främst: är idéerna över huvud taget rimliga med tanke på vår kunskap om tiden? Är det troligt att påven, stormästaren och ärkebiskopen enades om en hemlig strategi för korstågen som omfattade uppförandet av magasinskyrkor på geometriskt bestämda platser på Bornholm? Nej, det låter rätt långsökt. Att man kände till och använde geometri är välkänt, t.ex. från Romariket och från de danska trelleborgarna. Men är det sannolikt att tempelriddarna under medeltiden var så bevandrade i lantmåteri att punkter som Jerusalem i det Heliga landet, Rennes-le-Château i Frankrike och Østerlars på Bornholm kunde placeras på vissa givna avstånd från varandra? Nej! Eller är det rimligt att det norska prästerskapet med bistånd av kelter förmådde lägga ett gigantiskt pentagram över de norska fjällen med linjer vidare över havet till Färöarna och till Gotska Sandön? Nej, rent nonsens! Generellt, är den överordnade planläggningen och lantmåteriet sannolika? I de flesta fallen – nej!

Statistik

Möjligheten att missbruka eller övertolka statistiska sammanträffanden är utmärkt beskriven av matematikern Martin Gardner i antologin *Fads and Fallacies in the Name of Science*. I en artikel om pyramidologin skriver han: "If you set about measuring a complicated structure like the Pyramid, you will quickly have on hand a great abundance of lengths to play with. If you have sufficient patience to juggle them about in various ways, you are certain to come out with many figures which coincide with important historical dates or figures in the sciences. Since you are bound by no rules, it would be odd indeed if this search for Pyramid 'truths' failed to meet with considerable success." (Gardner 1957, s. 177; jfr också Hansson 2000, s. 291)

På samma sätt är det möjligt att hitta "intressanta" linjer, vinklar och avstånd mellan kyrkor i Jylland, biskopsstädernas kyrkor, mellan kyrkorna på Bornholm och mellan fornlämningarna i Östergötland. För med bara ett fåtal punkter öppnar sig många kombinationsmöjligheter.

Avvikelser

Möjligheten att skapa ordning i det förflutna ökas markant genom användning av små *ad hoc*-hypoteser: ligger gravhögen eller kyrkan inte exakt där den borde i geometrin så var avsikten säkert att den skulle ha legat där. När Rikard Holmberg inte hade belägg för ett kloster i östra Lund, så kunde det enligt hans mening "ifrågasättas om inte ett sådant planerats av ärkebiskopen" (Holmberg 1970, s. 9). Alla Bornholms kyrkor tycks inte behöva passa in i geometrin. Haagensen lyckas passa in 12-13 av öns 15 romanska kyrkor i systemet. Liksom tre av fem uddar i det bornholmska pentagrammet inte markeras av heliga platser, utan ligger ute i Östersjön, så är de bornholmska klocktornen inte kubiska, som de borde vara. Men de kan ju vara ombyggda! Och ligger kyrkorna inte precis i geometrin där de borde (t.ex. Ny kyrka och Ols kyrka), kan de vara "flyttade". Slutligen tänker Leif Sahlqvist sig ändrade gränser när grupper av högar och "kors" inte överensstämmer med häradsgränserna – vilket de borde enligt hans teori. Finns det således redan statistiskt sett många möjligheter att bygga system, så ökar de här mot oändligheten.

Falsifierbarhet

Avslutningsvis har hypoteserna om sakrala topografier ofta en sådan karaktär att de varken kan bevisas eller motbevisas, varken göras sannolika eller osannolika. Hypoteserna är så formulerade att de undandrar sig en egentlig falsifiering. Resonemanget kan vara halt och undanglidande. Frånvaron av källor blir bara ett argument för att mötet, strategin eller geometrin har hemlighållits. Det är omöjligt att bevisa att det inte hölls ett hemligt möte i Clairvaux. Det kan inte uteslutas att tempelriddare har besökt Bornholm. Det kan inte motbevisas att ärkebiskopen övervägde ett klosterkors i Lund. Och varken antikvariskt eller praktiskt är det möjligt att kontrollera om det ligger en skatt gömd i en krypta under koret i østerlars kyrka.

Visioner och skepsis

Beteckningen "hypotesernas utmarker" uppträder när nya forskningsresultat uppfattas som ytterst tvivelaktiga. Orden mer än antyder kritik. Men att något ligger ute i hypotesernas utmarker kunde också vara en hedersbetygelse, för det är här vid yttersta gränsen för det etablerade som ny kunskap kan erövrats. Det är här nya frågor, perspektiv, metoder och källor kan undersökas för att godkännas eller förkastas. Utan överraskande hypoteser kommer forskningen blott att upprepa det välkända.

Den sakrala topografin har gett mig anledning att formulera frågor om förhållandet mellan arkeologi och pseudoarkeologi. Härifrån löper tråden oundvikligen vidare till mera fundamentala frågor kring vår vetenskapssyn. När jag inledde med att citera en jurist och filosof, engelsmannen Francis Bacon, skall jag här också avsluta med en annan besläktad filosof som sammanfattar några grundläggande synpunkter.

Den österrikiska filosofen Karl R. Poppers kritiska rationalism innebär att vetenskapens kunskap är en förbrukningsvara (Popper 1959). Vetenskapens resultat är hela tiden provisoriska – hela tiden på väg mot en ouppnåelig sanning. Vidare betyder den kritiska rationalismen att vetenskapen inte kräver någon formell kompetens. I princip kan alla lägga fram djärva hypoteser och kritisera dem. Just den oskolade amatören kan ha de bästa förutsättningarna för att se saker med friska ögon, för amatören är inte bunden av etablerade föreställningar. Men samtidigt fordrar kreativitet djup kunskap (jfr Sahlin 2001, s. 54ff). Det nya, oavsett om det är vetenskap eller konst, skapas mot en bakgrund av mångårig inläring.

Det finns en lång tradition av att odla identiteter inom och mellan discipliner, institutioner och arbetsplatser. Av en "slump" rangordnas då den egna utbildningen, hållningarna, erfarenheterna, traditionerna och arbetet som överlägsna "de andras". Det är en mänsklig och lättgenomskådad strategi. Men med behov av både visioner och skepsis i vetenskapen finns det utrymme för både visionärer och skeptiker. De kompletterar varandra. Och då ytterst få i praktiken kan leva upp till Poppers ideal om skarpa försök på falsifiering av egna mödosamt frammejslade idéer, är det utmärkt att andra både kan och vill utföra arbetet. Vi behöver alltså både-och, både visionärer och skeptiker, både teoretiker och empiriker.

Jes Wienberg är professor i medeltidsarkeologi vid Institutionen för Arkeologi och Antikens historia i Lund.

Denna artikel har i en tidigare, något längre version tryckts på danska i META – medeltidsarkeologisk tidskrift (Lund) 2001:4, s. 3-31. Översättning: Niels Hovmöller.

Referenser

- Andersson, Pia. 1998. "Fringearkeologi". *Kontextuella sanningar om forntiden. Ett närmare studium av pseudovetenskaplig arkeologi*. C-uppsats i arkeologi, Stockholms Universitet. Stockholm (stencil).
- Andersson, Pia. 2000. *Globaliseringsarkeologi. Ett närmare studium av forntida astronauter och andra moderna forntidsmyter inom alternativ arkeologi*. Magisteruppsats i arkeologi, Stockholms Universitet. Stockholm (stencil).
- Andrén, Anders. 1999. Landscape and settlement as utopian space. *Settlement and Landscape. Proceedings of a conference in Århus, Denmark, May 4-7 1998*, s. 383-393. (Eds.) Charlotte Fabech & Jytte Ringtved. Århus.
- Bjørnvig, Thorkild. 1964. *Kains Alter. Martin A. Hansens Digtning og Tænkning*.

København.

- Boehlke, Harald S. 2000. *Det norske Pentagram. Kristningen av Norge, 932 til 1152*. Tvedestrand.
- Breindahl, Kirsten. 2001. Himmelsbjerg er center for Hjertekraften. *Midtjyllands Avis* 8-9 september 2001. Silkeborg.
- Chippindale, Christopher. 1994. *Stonehenge Complete*. London. (1:a utg. 1983.)
- Christensen, Aksel E. & Becker, C.J. 1966. Anmeldelse af Olaf Olsen, Hørg, Hov og Kirke. Historiske og arkæologiske vikingetidsstudier. *Historisk Tidsskrift*, 12: II, s. 435-452. Köpenhamn.
- Dyggve, Ejnar. 1943. Jelling Kongehøje. Udgravningen 1941. *Fra Nationalmuseets Arbejdsmark 1943*, s. 18-31. Köpenhamn.
- Dyggve, Ejnar. 1964. *Mindesmærkerne i Jelling. Form og tydning*. Köpenhamn.
- Feder, Kenneth L. 1996. *Frauds, Myths and Mysteries. Science and Pseudoscience in Archaeology*. Mountain View/London/Toronto. (1:a utg. 1990.)
- Gardner, Martin. 1957. The Great Pyramid. *Fads and Fallacies in the Name of Science*, s. 173-185. New York.
- Gjerløff, Anne Katrine. 2001. Fup eller Fakta? Arkæologi og pseudovidenskab. *Arkæologisk Forum* 2001:5, s. 2-7. Köpenhamn.
- Haagensen, Erling. 1993. *Bornholms mysterium. På sporet af Tempelherrernes hemmelighed og den glemte videnskab*. Lyngø.
- Haagensen, Erling. 2000. *Tempelherrernes Skat*. Lyngø.
- Haagensen, Erling & Lincoln, Henry. 2000. *The Templars' Secret Island. The Knights, the Priest and the Treasure*. Moreton-in-Marsh.
- Hansen, Martin A. 1956. *Orm og Tyr*. Köpenhamn.
- Hansson, Sven Ove. 2000. Vad gick snett? *Högskolans lågvattenmärken*, s. 285-294. (Red.) Sven Ove Hansson & Per Sandin. Stockholm.
- Hansson, Sven Ove & Sandin, Per (red.). 2000. *Högskolans lågvattenmärken*. Stockholm.
- Harrison, Dick. 1998. *Skapelsens geografi. Föreställningar om rymd och rum i medeltidens Europa*. Stockholm.
- Harrold, Francis B. & Eve, Raymond, A. (eds.). 1995. *Cult Archaeology and Creationism. Understanding Pseudoscientific Beliefs about the Past*. Iowa City.
- Hauge, Søren. 2000. *Landskabstempler. Jordens helligsteder og engle*. Bjerringbro.
- Herzog, Erich. 1964. *Die Ottonische Stadt. Die Anfänge der mittelalterlichen Stadtbaukunst in Deutschland*. Frankfurter Forschung zur Architekturgeschichte II. Berlin.
- Holmberg, Rikard. 1970. Om Lunds murar och vallar. *Ale. Historisk tidskrift för Skåneland* 1970:1, s. 1-24. Lund.
- Jakobsson, Mikael. 1997. Burial Layout, Society and Sacred Geography. A Viking Age Example from Jämtland. *Current Swedish Archaeology* 5, s. 79-98. Stockholm.
- Jansen, Henrik M. & Nyberg, Tore & Riis, Thomas. 1977. Danske byers fremvekst

og udvikling i middelalderen. Urbaniseringsprosessen i Norden. I.

Middelaldersteder, s. 9-90. (Red.) Grethe Authén Blom. Oslo/Bergen/Tromsø.

- Kaliff, Anders. 2000. Recension av Leif Sahlqvist, "Det rituella landskapet. Kosmografiska uttrycksformer och territoriell struktur". *Fornvännen* 2000:4, s. 284-288. Stockholm.
- *Die Kunstdenkmäler der Stadt Schleswig*, 3, Kirchen, Klöster und Hospitäler. München 1985.
- Lauring, Palle. 1956. *Vikingerne*. Köpenhamn. (2:a utg. 1973.)
- Lauring, Palle. 1957. *Bornholm*. Rejse i Danmark II. Köpenhamn. (3:e utg. 1984.)
- Lincoln, Henry. 1998. *Nøgle til det Hellige Mønster. Den hemmelige historie om Rennes-le-Château*. Lynge. (1:a utg. Moreton-in-Marsh 1997)
- Lind, Bob. 1994. *Budskapet i sädesfälten*. Malmö.
- Lind, Bob G. 1996. *Solens skepp och Als stenar. Gudasymbol, astronomisk helgedom, solårskalender och solvisare*. Malmö.
- Lindström, Jonathan. 2000. Pseudo-arkeologi vid högskolorna. *Fornvännen* 2000:4, s. 255-258. Stockholm.
- Lindström, Jonathan & Roslund, Curt. 2000. [Göran Henrikssons nonsensforskning](#). *Folkvett* 2000:3-4, s. 7-30. Stockholm.
- Linnell, Stig. 2001. *Gåttfulla platser i Sverige*. Stockholm.
- Meckseper, Cord. 1982. *Kleine Kunstgeschichte der deutschen Stadt im Mittelalter*. Darmstadt.
- Nyborg, Ebbe. 1990. Om kirketopografi og middelalderlig bydannelse. *Hikuin* 17. Højbjerg, s. 7-20.
- Odén, Birgitta. 1975. *Lauritz Weibull och forskarsamhället*. Bibliotheca Historica Lundensis XXXIX. Lund 1975.
- Olsen, Olaf. 1966. Hørg, hov og kirke. Historiske og arkæologiske vikingetidstudier. *Aarbøger for nordisk Oldkyndighed og Historie* 1965. Köpenhamn.
- Popper, Karl R. 1959. *The Logic of Scientific Discovery*. London. (1:a utg. Wien 1934.)
- Rabow, Hampus. 2000. Kartan och den arkeologiska verkligheten. *Högskolans lågvattenmärken*, s. 109-141. (Red.) Sven Ove Hansson & Per Sandin. Stockholm 2000.
- Roslund, Curt & Lindström, Jonathan. 2002. [Det stora guidebråket på Ales stenar](#). *Folkvett* 2002:2, s. 47-61. Stockholm.
- Roslund, Curt; Lindström, Jonathan & Andersson, Pia. 2000. Alignments in Profusion and Confusion: The growing Pains of Archaeoastronomy. *Lund Archaeological Review* 5, 1999, s. 105-115. Lund.
- Sahlin, Nils-Eric. 2001. *Kreativitetens filosofi*. Nora.
- Sahlqvist, Leif. 1990. *Landskapsgeometri och astronomi i forntiden*. University of Lund, Institute of Archaeology, Report series 39. Lund.
- Sahlqvist, Leif. 2000. *Det rituella landskapet. Kosmografiska uttrycksformer och territoriell struktur*. Aun 28. Uppsala.

- Schmidt, Jørn (i tryck). Bornholms geometri og Haagensens matematik. *Bornholmske Samlinger* 2002. Rønne.
- Stjernquist, Berta. 1983. Sven Nilsson som banbrytare i svensk arkeologi. *Sven Nilsson. En lärd i 1800-talets Lund*, s. 157-212. (Red.) Gerhard Regnéll. Studier utgivna av Kungl. Fysiografiska Sällskapet i Lund. Lund.
- Strömberg, Märta. 1995. Fornminne med många uttolkare. Ales stenar inspirerar fackmän och allmänhet. *Ale. Historisk tidskrift för Skåne, Halland och Blekinge*, 1995:4, s. 1-15. Lund.
- Strömberg, Märta. 1997. Det stora skeppet på åsen. *Amico Amici. Gad Rausing den 19 maj 1997*, s. 51-71. (Red.) Jonas Ellerström. Lund.
- Vikstrand, Per. 2001. *Gudarnas platser. Förkristna sakrala ortnamn i Mälardalskapen*. Acta Academiae Regiae Gustavi Adolphi LXXVII. Studier till en svensk ortnamnsatlas 17. Uppsala.
- Welinder, Stig. 1991. Fördummande förmedling. *Arkeologi och makt. Rapport från arkeologidagarna 15-17 januari 1990*. (Red.) Lars Larsson & Ewa Ryberg. University of Lund, Institute of Archaeology, Report Series 40, s. 85-97. Lund.
- Welinder, Stig. 1993. *Miljö, kultur och kulturmiljö*. Stockholm.
- Wienberg, Jes. 1986. Bornholms kirker i den ældre middelalder. *Hikuin* 12. Højbjerg. S. 45-66. (Också tryckt i *Bornholmske Samlinger II Række*, 3 Bind, s. 9-28. Rønne 1989.)
- Wienberg, Jes. 1993. *Den gotiske labyrint. Middelalderen og kirkerne i Danmark*. Lund Studies in Medieval Archaeology 11. Stockholm.
- Wienberg, Jes. 2000. Fæstninger, magasiner og symboler – østersøens flertydige kirker. *META. Medeltidsarkeologisk tidskrift* 2000:4, s. 26-58. Lund.
- Wienberg, Jes (i tryck). Mellem viden og vrøvl – Bornholms mystiske kirker. *Bornholmske Samlinger* 2002. Rønne.
- Williamson, Tom & Bellamy, Liz. 1983a. *Ley Lines in Question*. Tadworth.
- Williamson, Tom & Bellamy, Liz. 1983b. Ley-Lines: Sense and nonsense on the fringe. *Archaeological Review from Cambridge* 2:1, s. 51-58. Cambridge.
- Wivel, Ole. 1967-69. *Martin A. Hansen*. I-II. Köpenhamn.

WWW-adresser

- www.daniken.com (Erich von Däniken)
- www.it-gymnasiet.net/ale (Bob G. Lind: "Ales stenar")
- www.merling.dk (Erling Haagensen: "På skattejagt med Erling Haagensen")

Dela det här:

